

[Ingerlise Koefoed]

ger til grammofonpladen, som rent lovgivningsmæssigt er kommet til udtryk i henholdsvis lov nr. 6 af 10. juni 1976 om musik og lov nr. 651 af 19. december 1975 om afgifter af grammofonplader.

Punktafgiften på grammofonplader blev indført i 1950, og på dette tidspunkt kunne man måske betragte grammofonpladen som en erstatningsvare for levende musik. Men i vore dage har grammofonpladen fået en væsentlig større betydning, idet pladens indspilning ikke længere er begrænset til en form for opbevaringsvirksomhed, men i sig selv er blevet til en aktiv, skabende og kulturbringende proces. Det er derfor af stor betydning både for udøvende kunstnere og for komponister og forfattere at få udgivet deres materialer på plader, men nutidens høje tekniske udvikling har bevirket, at selve frembringelsen af pladen må foregå i teknisk avanceret og kostbart miljø: lydstudiet. De stigende omkostninger sammenholdt med begrænsningerne i salgsindtægterne i økonomisk dårligere tider har ført til, at en stor del af dansk pladeproduktion er blevet et spørgsmål om idealisme, og sker der ikke på en eller anden måde en lettelse af producenterens arbejdsvilkår bl.a. gennem afskaffelse eller nedtrapning af punktafgiften, vil antallet af danske grammofonplader stå i fare for at falde betragteligt.

Besvarelse (5/4 83):

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foighel):

Uanset at grammofonplader må betegnes som et kulturprodukt, kan jeg under hensyn til den statsfinansielle situation ikke gå ind for at ophæve grammofonpladeafgiften, der indbringer et årligt provenu på godt 50 mill. kr.

Spm. nr. S 895

Til *udenrigsministeren (25/3 83) af:*

Ingerlise Koefoed (SF):

»Vil udenrigsministeren oplyse, hvor mange ansatte i udenrigsministeriet der var udsendt til FN-generalforsamlingen i New York i 1982, hvor lang eller kort tid de opholdt sig i New York, hvilke lønrammer og stillinger de pågældende er ansat i, samt hvor mange udgifter udenrigsministeriet havde på

de ansattes deltagelse i FNs generalforsamling?»

Begrundelse

Det fremgår af en artikel i B.T. fredag den 18. marts 1983, side 6, at tidligere folketingsmedlem Poul Boeg har oplyst til bladet, at han som delegeret ved FN-generalforsamlingen i New York 1982 har fæstet sig ved, at mange unge fuldmægtige fra udenrigstjenesten kom og rejste i løbet af generalforsamlingen. Poul Boeg stiller sig uforstående over for, hvad de ansatte fra udenrigsministeriet havde at gøre i FN, og spørgeren finder, at det må være af interesse for folketinget at få at vide, hvad udenrigsministeren mener om denne sag.

Besvarelse (7/4 83):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

FNs årlige generalforsamling i New York indebærer en væsentlig forøgelse af arbejdsbelastningen for Danmarks permanente mission i New York, der består af 7 sagsbehandlende medarbejdere, hvilket er ca. halvdelen af det antal, der er ansat på den svenske og den norske FN-mission. Ved generalforsamlingen i 1982 blev arbejdspresset yderligere forøget som følge af Danmarks formandskab ved EF. Formandskabet indebar nye arbejdsopgaver i form af koordinering og formulering af fællesskabets synspunkter inden for FN.

For at undgå en meget omkostningskrævende forøgelse af antallet af permanent udsendte medarbejdere ved FN-missionen har udenrigsministeriet i en årrække søgt at dække denne spidsbelastning i arbejdspresset ved en fleksibel personalepolitik, hvor medarbejdere inden for flere forskellige personalegrupper frigøres fra deres daglige arbejde og udsendes for kortere eller længere perioder under generalforsamlingen.

Denne fremgangsmåde blev også anvendt i 1982, og den udsendte embedsmandsdelegations sammensætning, herunder dens opdeling på personalegrupper, fremgår af vedlagte bilag.

Der er i ovennævnte bilag anført udsendelsesperioden for de forskellige medarbejdere. Disse udsendelsesperioders længde fastlægges under hensyn til det arbejdsmæssige